

потушатъ страдания-та си, тѣ умножаватъ болки-тѣ си, ако се случи да прѣкъсатъ употребленіе-то му, или когито го слѣдватъ, прѣнебрегнатъ да умножаватъ количество-то.

Отъ това се слѣдва че като даваме едно лѣкарство на кое-то пхрво-то дѣйствие да бѣде *подобно* по свои-тѣ признаци на болѣстѣта, реакціята ще бѣде противна на тѣзи послѣдня-та и излѣчение-то трѣба да заслѣдва; когито, ако дѣйствие-то на лѣкарство-то е противно на болѣстѣта, реакціята му ще бѣде подобна, и положение-то на страдалеца-тъ ще стане по лошо. Слѣдователно, реакціята като е послѣднѣ-то слово на лѣчително-то дѣйствие, то нея трѣба да имаме сѣкога прѣдъ видъ, ако желайме да достигнемъ до единъ траенъ резултатъ. Отъ горни-тѣ се заклѣчва че Ханеманъ сравнява: особни-тѣ *признаци* на болѣстѣта и дѣйствіа-та, то е искусствени-тѣ *признаци* кои-то можеше да произведе лѣкарство-то дадено на здравъ чловѣкъ, и тѣй той докара лѣчидба-та въ такова положение дѣто да бѣде лѣсно рѣшена чрѣзъ сжединение-то на наблѣудение-то и на опита-тъ: наблѣудение-то като ни открива характери-тѣ на болѣсти-тѣ, опита-тъ като ни запознава съ свойства-та на лѣкове-тѣ.

Приспособление-то на закона--то въ подобности. — Тѣзи познания единъ пхтъ прѣдобити, достаточнѣ е вѣки да сравнимъ едно-то съ друго-то